

Ο ΝΟΥΜΑΣ 278—13 τοῦ Γενναρίου 1908

ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΣΕΡΤΑΡΙΑ

Η ΞΕΝΗ

(Πεζὸ ποίημα)

Ταξίδευε σὲ χώρες συννεφιασμένες καὶ κρύες, καὶ ἄπονες ψυχὰς ποῦ σ' αἰώνια βόσκουν ἀντάρα, ματιὰ δὲν τῆς χάριζαν ἄλλη παρὰ τῆς περιέργειας τὴν κοφτερὴ τῆ ματιὰ. Βρέθηκα σιμά της, καὶ κοίταξα τὰ μαῦρα της μάτια. Ρώτησα τὰ μάτια, τί τὰ τάχαμε τόσο γλυκοσκοπέυνα, τόσο θλιμμένα; Καὶ μοῦ εἶπαν τὰ μάτια. « Ἄλλος οὐρανὸς δὲν ἔχουσε φῶς σὰν κείνο ποῦ μᾶς χάρισε τὴν κατασκότεινὴν μας αὐτὴ τὴ λάμψη. Ἄλλη φύση μὲ γλύκα δὲ χαμογελάει τόση, σὰν κείνη ποῦ καθρεφτίστηκε μέσα μας. Κι ἄλλη χώρα δὲν ποτίστηκε μὲ τόση δάκρυα, καὶ σίμα τόσο δὲν ἤπιε, σὰν κείνη ποῦ μᾶς ἄφησε αὐτὴ τὴν εἰκόνα τοῦ πόνου καὶ τῆς βαθιᾶς συλλογῆς ».

Ρωτῶ κατόπι τὰ χεῖλη ποῦσταζαν πίκρα παράξενη καὶ πονετικιά, ἀπὸ ποῦθε μάζεψαν τὸ κοράλλι τους, ἀπὸ ποῦθε τὴν χαριτωμένη τους πονεσιά; Καὶ μοῦ εἶπαν τὰ χεῖλη. « Τὴ χάρι μᾶς τὴν ἀπόθεσε ἡ ἀγάπη ποῦ τέλος δὲν ἔχει παρὰ τὸν τάφο, τῆς μάννας ἢ τρυφερῆ ἢ ἀγάπη. Τὴν πίκρα, ἡ Μοῖρα ποῦ τὴ φαρμακώνει αὐτὴ τὴν ἀγάπη. ἡ Μοῖρα τῆς σκλαβιάς ἂν κρατήσῃ τὸ παιδί της ἢ μάννα, τῆς ξεριτεῖας, ἢ βγῆ καὶ μισέψη ».

Κοιτάζω τέλος τὰ δάκρυα τοῦ προσώπου, τὸ χλωμό, τὸ μισοσβησμένο, καὶ τὸ ρωτιάω — Γιατί δὲν τὸ λαμπρύνει ἀχνίδα χαρᾶς, οἱ γραμμὲς του οἱ θεϊκές, ποῦ ἄγαλμα θὰ τις ζούλενε, γιατί δὲν προβγαίνουνε μὲ καμάρι καὶ μὲ περηφάνεια, παρὰ ντροπαλὰ συμμαζεύονται, σὰ νὰ μὴν τολμοῦνε νὰ δείξουν τέτοια ἔξοχη δημοφιλία; Καὶ λέει τὸ πρόσωπο, μὲ ἡμερὴ σιωπῆ. « Μαθημένο εἶμαι νὰ κρύβω τίς χαρᾶς μου, καὶ κρῖμα τῷχου νὰ φέγγω ἀπὸ ζωὴ καὶ χαρά. Εἰκόνα εἶμαι πιστὴ τοῦ προσώπου ποῦ πρῶτο μοῦ χαμογέλασε, καὶ χαμογελόντας μου ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, ἰστόρησε τὴ δειλὴν του ὄψη ἀπάνω μου. Νὰ φανῆ δὲν ἀποκοτοῦσε στίς μέρας τὸ φῶς τότες ποῦ λυσοσασμένες ματιὰς τὸ φοβερίζανε μ' ἀνήκουστα βᾶσανα καὶ μαρτύρια ».

Ἄλλο δὲν ξαναρώτησα. Τὴν ἐννοίωσα τὴ γλώσσα τὴ μουσικὴ της, τῆς ἄπλωσα τῆς ξένης χέρι ἀδερφικό, καὶ τὴν ὀδήγησα στοῦ ταξιδιοῦ της τὸ τέλος, σὲ ξενιτεμένο ρωμιόπουλό της.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ